

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka
a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. Č.**, zastoupen Mgr. Danielem Krajčem, advokátem se sídlem Nám. Přemysla Otakara II. 36, České Budějovice, proti žalovanému: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 118/16, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 2. 2010, č. j. 30 A 22/2011 - 11,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta Mgr. Daniela Krajča **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 11. 2. 2011 domáhal přezkoumání rozhodnutí České advokátní komory (dále „žalovaná“), doručených stěžovateli dne 13. 12. 2010 (č. j. 3220/10), dne 12. 1. 2011 (č. j. 31/11) a dne 1. 2. 2011 (č. j. 21/11, č. j. 167/11), týkajících se určení advokáta stěžovateli.

[2] Napadeným usnesením krajský soud věc postoupil Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému, a to z důvodu, že sídlo žalované je v Praze. Krajský soud v Brně totiž není místně příslušný k projednání dané věci (§ 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.").

[3] Proti usnesení krajského soudu o postoupení věci místně příslušnému soudu podal stěžovatel (dle obsahu jeho podání ze dne 18. 4. 2011) včasnou kasační stížnost. Zde mj. uvedl, že toto usnesení je rozhodnutím, jímž se pouze upravuje vedení řízení, že žalovaná má pobočku v Brně, a proto není vhodné a smysluplné vést řízení u soudu v Praze. Námitku místní nepříslušnosti Krajského soudu v Brně nikdo nevznesl, přičemž stěžovatel má za to, že vadu místní nepříslušnosti je možné přezkoumat až v kasační stížnosti proti rozhodnutí, které není dočasné a kterým se neupravuje vedení řízení. Poučení soudu o opravném prostředku je podle stěžovatele vadné, a to s ohledem na povahu napadeného usnesení. Stěžovatel navrhuje, aby řízení nadále vedl Krajský soud v Brně.

[4] Usnesením ze dne 26. 4. 2011, č. j. 30 A 22/2011 - 16, přiznal Krajský soud v Brně stěžovateli osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu (§ 36 odst. 3 s. ř. s. ve znění účinném do 31. 12. 2011). Poté stěžovatele vyzval, aby kasační stížnost doplnil a zaslal soudu plnou moc udělenou advokátovi k jeho zastupování ve věci podané kasační stížnosti. Na to stěžovatel reagoval podáním doručeným krajskému soudu dne 1. 6. 2011 tak, že důvody nesouhlasu s postoupením věci Městskému soudu v Praze měnit nebude, že nechce, aby se jeho podáním zabýval Nejvyšší správní soud, a že nerozumí výzvě soudu k doložení zastoupení, neboť jeho podání ze dne 18. 4. 2011 není podáním zahajujícím řízení, v němž by zastoupení bylo povinné. V jiném podání doručeném soudu ve stejný den pak uvedl, že nepožádal Krajský soud v Brně o osvobození od soudního poplatku, neboť nesouhlas s postoupením právní věci jinému soudu nemůže být zpoplatněn.

[5] Naposled zmíněné podání stěžovatele ze dne 30. 5. 2011 (krajskému soudu doručeno dne 1. 6. 2011) bylo dle obsahu vyhodnoceno jako kasační stížnost proti usnesení krajského soudu ze dne 26. 4. 2011, č. j. 30 A 22/2011 - 16, jímž bylo stěžovateli přiznáno osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu. Tato kasační stížnost byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu zamítnuta.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadené rozhodnutí přezkoumal z kasačního důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ačkoli sám stěžovatel své námitky blíže nepodřazuje pod některý ze zákonem stanovených důvodů (viz rozsudek ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publ. pod č. 161/2004 Sb. NSS).

[7] Nejvyšší správní soud se předně neztotožňuje s názorem stěžovatele o nepřípustnosti kasační stížnosti podané proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu. Jakkoliv ponechává stranou značnou nelogičnost postupu stěžovatele, který podává kasační stížnost, o jejíž nepřípustnosti je přesvědčen, je třeba respektovat ustálený právní názor, podle něhož *„proti usnesení, jímž krajský soud rozhodl o postoupení věci místně příslušnému soudu, je kasační stížnost přípustná"* (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, č. j. Nad 22/2007 - 101, podobně rozsudek ze dne 27. 1. 2005, č. j. 6 Ads 31/2004 – 35, dostupné na www.nssoud.cz). Jak je v citovaném usnesení zdejšího soudu vyloženo podrobněji, usnesení o postoupení z důvodu místní nepříslušnosti nemá charakter rozhodnutí, kterým se toliko upravuje vedení řízení, neboť se jím citelně

zasahuje do práva účastníka řízení na zákonného soudce. „*Rozhodnutí krajského soudu ve věci místní příslušnosti totiž právě s přihlédnutím k závažnosti uvedeného principu musí být umožněno podrobit přezkumu Nejvyšším správním soudem, a to tím spíše, může-li se v takové věci na Nejvyšší správní soud obrátit ten z krajských soudů, jemuž byla věc postoupena. Může-li takovou kognici vyvolat (nikoli ve svém ústavně garantovaném právu) dotčený státní orgán, tím spíše musejí mít takovou možnost i ve svém ústavně zaručeném subjektivním právu dotčení účastníci řízení.*“ Námitka týkající se nesprávného poučení stěžovatele je tedy nedůvodná.

[8] Podle ustanovení § 7 odst. 2 s. ř. s. v relevantním znění platí obecné pravidlo, podle něhož je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. V případě České advokátní komory je nutno vycházet ze zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů. Podle ustanovení § 40 odst. 1 tohoto zákona se zřizuje „*Komora se sídlem v Praze a s pobočkou v Brně*.“ V případě určení advokáta (případně u zrušení tohoto určení) zákon č. 85/1996 stanoví, že rozhoduje Komora (§ 18) a blíže vymezuje, že v rámci Komory toto rozhodování přísluší předsedovi Komory [§ 45 odst. 2 písm. a)]. Naopak ve vztahu k pobočce České advokátní komory v Brně zákon pouze demonstrativním způsobem uvádí, že tato zejména zajišťuje působnost pro evropské advokáty a advokáty se sídlem v obvodu krajských soudů v Brně a Ostravě a pro jejich advokátní koncipienty (§ 40 odst. 1). Je tak zřejmé, že se krajský soud nedopustil nezákonnosti, když dovodil místní příslušnost přezkumu správního rozhodnutí v obvodu Městského soudu v Praze. Příslušným orgánem Komory k vydání těchto správních rozhodnutí je totiž podle zákona její předseda, a ten nepochybně nemá sídlo na pobočce v Brně, nýbrž v Praze. Skutečnost, že příprava a zajištění rozhodnutí vydávaných podle ustanovení § 18 zákona o advokacii je fakticky delegována na brněnskou pobočku, není z hlediska vymezení místní působnosti správních soudů rozhodná (stejné závěry viz ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, z posledních rozhodnutí, ve vztahu ke kasační stížnosti stěžovatele s obdobnou argumentací, viz např. za všechny usnesení zdejšího soudu ze dne 5. 1. 2012, č. j. 2 As 141/2011 - 27).

[9] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost není důvodná, a proto byla zamítnuta (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[10] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch, úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

[11] Stěžovateli byl právním zástupcem pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby ve výši 1 x 2100 Kč, a náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 1 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu